

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město, Tel. +420 257 042 094,
ID datové schránky: qr9ab9x, e-mail: arbitr@finarbitr.cz, <https://www.finarbitr.cz>

Navrhovatel

Zástupce

Mgr. Barbara Martinů
advokátka

Instituce

Československá obchodní banka, a. s.
IČO 000 01 350
Radlická 333/150
15000 Praha 5 – Radlice

Č. j. FA/SR/PS/899/2015 - 5

Praha 8. 2. 2018

Rozhodnutí o námítkách

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 8. 12. 2015 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh Navrhovatele proti Instituci, vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, o zaplacení částky 476.415,32 Kč jako úroku z prodlení 8,05 % ročně z částky 30.002.000 Kč ode dne 6. 7. 2015 do dne 15. 9. 2015, takto:

Námítky Navrhovatele doručené finančnímu arbitrovi 12. 1. 2018, č. j. FA/SR/PS/899/2015 – 2, se zamítají a nález finančního arbitra ze dne 24. 12. 2017, evid. č. FA/33376/2017, se podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi potvrzuje.

Odůvodnění:

1. Řízení o návrhu

Navrhovatel se po Instituci domáhá zákonného úroku z prodlení, protože Instituce neprovedla řádně a včas dva platební příkazy Navrhovatele z platebního účtu, který pro něho Instituce vedla.

Finanční arbitr v nálezu ze dne 24. 12. 2017, evid. č. FA/33376/2017 (dále jen „Nález“), vyšel ze zjištění, že Navrhovatel a Instituce uzavřeli dne 29. 3. 2011 smlouvu „ČSOB Konto Agreement“ (dále jen „Smlouva o účtu“), na základě které Instituce zřídila Navrhovateli účet č. ■ (dále jen „Účet“) a že rozhodnou smluvní úpravou vedle Smlouvy o účtu jsou „ČSOB General Business Terms and Conditions of December 1, 2010 (dále jen „Všeobecné podmínky“) a „the Terms and Conditions for Account Maintenance and Payments of November 1, 2009“ (dále jen „Podmínky vedení účtu a platebního styku“).

Finanční arbitr z podkladů shromážděných od obou stran sporu a od Finančního analytického úřadu, který vykonává práva a povinnosti státu v oblasti opatření proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, a po jejich pečlivém právním posouzení nezjistil, že by Navrhovateli svědčil nárok na zaplacení úroku z prodlení 8,05 % ročně z částky 30.002.000 Kč ode dne 6. 7. 2015 do dne 15. 9. 2015, protože nezjistil, že by Instituce ve vztahu k Navrhovateli, pokud jde o vklad peněžních prostředků ve výši 15.000.000 Kč na Účet, který Navrhovatel provedl dne 24. 6. 2015 (dále jen „Vklad 1“), vklad

peněžních prostředků ve výši 15.002.000 Kč na Účet, který Navrhovatel provedl dne 1. 7. 2015 (dále jen „Vklad 2“), převod peněžních prostředků ve výši 15.000.000 Kč z Účtu na účet č. ■ (dále jen „Převod peněžních prostředků 1“), ke kterému dal Navrhovatel platební příkaz dne 24. 6. 2015 (dále jen „Platební příkaz 1“) a převod peněžních prostředků ve výši 15.000.000 Kč z Účtu na účet č. ■ (dále jen „Převod peněžních prostředků 2“), ke kterému dal Navrhovatel platební příkaz dne 2. 7. 2015 (dále jen „Platební příkaz 2“), porušila povinnosti, které Instituci ukládá jako poskytovateli platebních služeb zákon č. 284/2009 Sb., o platebním styku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o platebním styku“), a jako povinné osobě zákon č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon proti praní špinavých peněz“), a to konkrétně

- a) povinnost odmítnout provést Platební příkaz 1 a Platební příkaz 2, resp. neprovést Převod peněžních prostředků 1 a Převod peněžních prostředků 2 podle § 105 odst. 1 zákona o platebním styku ve spojení s § 15 odst. 1 zákona proti praní špinavých peněz, protože je nezpochybnitelné, že tyto převody peněžních prostředků společně s Vkladem 1 a Vkladem 2 jsou podezřelým obchodem podle § 6 zákona proti praní špinavých peněz a Navrhovatel Instituci neposkytl potřebnou součinnost při kontrole původu peněžních prostředků a účelu zamýšlených platebních transakcí, kterou byla Instituce podle § 9 odst. 1 zákona proti praní špinavých peněz povinna provést;
- b) povinnost mlčenlivosti ve smyslu § 38 a násl. zákona proti praní špinavých peněz.

Finanční arbitr proto návrh Navrhovatele podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrování zamítl.

3. Námítky Navrhovatele

Navrhovatel „nesouhlasí s právním závěrem Finančního arbitra, když tento uvedl, že z povahy věci vyplývá, že odklad splnění příkazu klienta ve smyslu § 20 zákona proti praní špinavých peněz se neuplatí, pokud povinná osoba odmítne uskutečnit obchod podle § 15 zákona proti praní špinavých peněz.“

Navrhovatel rekapituluje průběh komunikace mezi ním a Institucí a namítá, že „[z] již samotného návrhu Navrhovatelky a přiložených důkazů k samotnému návrhu vyplývá, že Instituce s Navrhovatelkou, resp. s její právní zástupkyní nebyla ochotna řádně a pregnantně komunikovat.“

Navrhovatel argumentuje, že „Instituce teprve dne 28.7.2015 v emailu ze dne 28.7.2015, 10:03 hodin přesně specifikovala své postoje k platebním příkazům ze dne 24.6.2015 a ze dne 1.7.2015, když Navrhovatelce sdělila, že je povinna odmítnout uskutečnění požadovaného obchodu“ a že „Navrhovatelka byla tak od 24.6.2015, resp. od 1.7.2015 a 2.7.2015 do 28.7.2015 v nevědomosti, proč platební příkazy shora uvedené nebyly provedeny. Odmítnutí transakcí ovšem proběhlo až dne 28.7.2015, přičemž Finanční arbitr se měl zabývat otázkou, jak Instituce postupovala od 24.6.2015, resp. od 1.7.2015 a 2.7.2015 do 28.7.2015, kdy došlo k odmítnutí obchodu ve smyslu ustanovení § 15 zákona o praní špinavých peněz.“

Navrhovatel namítá, že „Instituce kvalifikovala platební příkazy v období od 24.6.2015, resp. od 1.7.2015 a 2.7.2015 do 28.7.2015 ve smyslu ustanovení § 18 a násl. zákona proti praní špinavých peněz, tj. jako podezřelý obchod, a nikoli, že v tomto časovém úseku platební příkazy odmítla“, a proto „je třeba řešit otázku splnění či nesplnění povinností Institucí ve smyslu ustanovení § 18, § 19 a § 20 ZPLV, když zákon prostřednictvím citovaných ustanovení určuje lhůty, po které lze blokovat ony transakce podezřelého obchodu“.

Navrhovatel namítá, že „Finanční arbitr nesprávně právně aplikoval ustanovení § 15 zákona o praní špinavých peněz“ a že „nenaplnila „skutkové okolnosti“ stanovené v § 15 odst. (1)

ZPLV, na základě kterého by mohl Finanční arbitr učinit závěr, že Navrhovatelka nebyla součinná. Závěr o nesoučinnosti je tak zcela chybný.“

Navrhovatel namítá, že „Instituci nejpozději dne 2.7.2015 předložila Smlouvu o půjčce a především Formulář pro ohlášení peněžní hotovosti ve výši 25.000.000,-Kč a ve výši 100.000,-EU. Navrhovatelka tak byla naopak součinná, přičemž na tyto listiny Instituce nikterak nereagovala, že by měla pochybnosti o identifikaci klientky, resp. Navrhovatelky nebo že by měla pochybnosti o pravosti předložených listin.“

Navrhovatel namítá, že „Instituce nikdy nevyzvala Navrhovatelku k doložení rozdílu mezi částkami složenými a částkami, které prokázala Formulářem pro ohlášení peněžní hotovosti. Navíc je Navrhovatelka tohoto názoru, že pakliže předložila onen formulář, který vyplnila na letišti při svém příjezdu do ČR, pak identifikovala původ peněz, neboť dle tohoto formuláře doložila původ peněz, resp. že částku ve výši 25.000.000,-Kč a ve výši 100.000,-EUR přivezla z Thajského království do ČR. Další Institucí vyžadované listiny v podobě čestného prohlášení pak považuje Navrhovatelka za šikanující požadavky, které rozhodně nejsou v souladu s ustanovením § 15 ZPLV.“

Navrhovatel trvá na svém návrhu a žádá, aby finanční arbitr Nález s ohledem na podané námítky zrušil.

4. Vyjádření Instituce k námítkám

Instituce námítky Navrhovatele odmítá s tím, že Navrhovatel netvrdí žádné nové skutečnosti; Instituce se ztotožňuje s právními závěry finančního arbitra v Nálezu a trvá na tom, že její postup vůči Navrhovateli byl v souladu s právními předpisy.

Instituce navrhuje, aby finanční arbitr námítky Navrhovatele v plném rozsahu zamítl jako nedůvodné.

5. Řízení o námítkách

Finanční arbitr podle § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Ustanovení § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi dává stranám sporu právo podat proti nálezu finančního arbitra odůvodněné námítky, a to v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení nálezu. Včasné podané námítky mají odkladný účinek. Podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje o námítkách rovněž finanční arbitr, který nálezu potvrdí nebo změní. Jelikož zákon o finančním arbitrovi upravuje náležitosti námitek a zásady řízení o námítkách pouze částečně, postupuje finanční arbitr ve zbytku podle těch ustanovení správního řádu, která upravují odvolání jako řádný opravný prostředek a průběh odvolacího řízení (srov. § 24 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81 a násl. a § 141 odst. 9 správního řádu).

Finanční arbitr posoudil námítky Navrhovatele podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi a § 81, 82 a 83 správního řádu jako přípustné. Finanční arbitr proto přezkoumal soulad Nálezu a řízení, které vydání Nálezu předcházelo, s právními předpisy, správnost napadeného Nálezu pak přezkoumal v rozsahu věcných námitek Navrhovatele (srov. ustanovení § 141 odst. 9 správního řádu).

Finanční arbitr rozhoduje podle práva, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů, Ústavního soudu nebo Soudního dvora Evropské unie. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo

věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, a aby rozhodnutí finančního arbitra soud jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

Finanční arbitr nezjistil, že by Navrhovatel v námitkách uvedl nové skutečnosti nebo předložil, příp. označil k prokázání svých tvrzení nové podklady. Navrhovatel v námitkách tvrdí to, co již tvrdil v řízení před vydáním Nálezu, resp. v převážné části námitek dokonce doslova opakuje to, co již tvrdil v řízení před vydáním Nálezu, a cituje jednotlivá ustanovení zákona proti praní špinavých peněz. S námitkami Navrhovatele se tedy finanční arbitr velmi pečlivě vypořádal již v odůvodnění Nálezu; v tomto ohledu finanční arbitr na Nález v plném rozsahu odkazuje a v dalším textu pouze opakuje a shrnuje svou právní argumentaci z Nálezu, resp. ji doplňuje.

Navrhovatel se mylí, když tvrdí, že „[o]dmítnutí transakcí ovšem proběhlo až dne 28.7.2015“. Navrhovatel směšuje mezi okamžikem, kdy poskytovatel platebních služeb odmítne provést platební příkaz uživatele platebních služeb, a okamžikem, kdy poskytovatel platebních služeb o této skutečnosti informuje uživatele platebních služeb ve smyslu § 105 odst. 2 zákona o platebním styku.

Finanční arbitr odkazuje na část 9.6 Nálezu a opakuje, že okamžikem přijetí Platebního příkazu 1 byl den 24. 6. 2015 (středa) a nejpozději do konce téhož dne byla za normálního běhu věcí InSTITUTE tento platební příkaz, resp. platební transakci jím určenou, provést. Okamžikem přijetí Platebního příkazu 2 byl potom den 3. 7. 2015 a nejpozději do konce téhož dne byla za normálního běhu věcí InSTITUTE tento platební příkaz, resp. platební transakci jím určenou, provést.

InSTITUTE Platební příkaz 1 a Platební příkaz 2 ve stanovené lhůtě odmítla provést; vůle InSTITUTE neprovést Platební příkaz 1 a Platební příkaz 2 (tedy postup podle § 15 odst. 1 zákona proti praní špinavých peněz) jednoznačně vyplývá z oznámení podezřelého obchodu ze dne 25. 6. 2015, 12.56:05 hod. a jeho následných doplnění a tuto skutečnost finančnímu arbitrovi potvrdil i Finanční analytický úřad.

Finanční arbitr odkazuje na str. 35 a 36 Nálezu, kde vypořádal, jak InSTITUTE Navrhovatele informovala o tom, že Platební příkaz 1 a Platební příkaz 2 odmítla provést, protože podle § 105 odst. 2 zákona o platebním styku tak byla povinna učinit „*dohodnutým způsobem při nejbližší příležitosti, nejpozději ve lhůtě uvedené v § 109 a 113*“; v případě Platebního příkazu 1 tedy nejpozději dne 25. 6. 2015 (čtvrtek), a v případě Platebního příkazu 2 nejpozději dne 7. 7. 2015 (úterý).

Finanční arbitr zjistil, že InSTITUTE o odmítnutí provedení Platebního příkazu 1 a Platebního příkazu 2 písemně Navrhovatele informovala skutečně teprve až dne 28. 7. 2015 v 10.03 hod., a to v podobě zprávy elektronické pošty, když Navrhovateli sdělila, že je „*povinna odmítnout uskutečnění požadovaného obchodu*“, a proto tedy finanční arbitr vyslovil, že InSTITUTE porušila povinnost stanovenou v § 105 odst. 2 zákona o platebním styku, pokud jde o povinnost oznámit odmítnutí provedení platebního příkazu v předepsané lhůtě; finanční arbitr současně ze shromážděných podkladů nezjistil, že by porušením této povinnosti vznikla Navrhovateli škoda, ani Navrhovatel se žádné škody vzniklé v souvislosti s tímto porušením nedomáhal.

Přestože InSTITUTE písemně informovala Navrhovatele o odmítnutí provedení Platebního příkazu 1 a Platebního příkazu 2 teprve dne 28. 7. 2015, finanční arbitr se neztotožňuje s námitkou Navrhovatele, že „*Navrhovatelka byla tak od 24.6.2015, resp. od 1.7.2015 a 2.7.2015 do 28.7.2015 v nevědomosti, proč platební příkazy shora uvedené nebyly provedeny*“ a že „*InSTITUTE s Navrhovatelkou, resp. s její právní zástupkyní nebyla ochotna řádně a pregnantně komunikovat*“, protože Navrhovatel nepopírá, že InSTITUTE nejpozději dne

1. 7. 2015, resp. dne 2. 7. 2015 vyzvala Navrhovatele ke kontrole jím zadaných platebních transakcí ve smyslu zákona proti praní špinavých peněz, neboť doklady, které ji Navrhovatel předložil (kopii čtyř stran cestovního pasu Navrhovatele, včetně záznamu o platnosti povolení k pobytu, vyplněný formulář pro ohlášení peněžní hotovosti ze dne 20. 6. 2015 a smlouvu o zápůjčce mezi Navrhovatelem a společností ■ ze dne 24. 6. 2015), nejsou doklady, který by uživatel platebních služeb poskytovateli platebních služeb platebních služeb běžně bez předchozí výzvy předkládal, a z povahy těchto dokladů finanční arbitr dále dovodil, že ho InSTITUTE vyzvala k doložení původu peněžních prostředků a účelu zamýšlených platebních transakcí.

Finanční arbitr současně zjistil, že ve zprávě elektronické pošty ze dne 9. 7. 2015 v 14.29 hod. InSTITUTE Navrhovateli sdělila, že *„Československá obchodní banka, a.s. v daném případě postupuje v souladu s Obchodními podmínkami Československé obchodní banky, a. s., bod 4 a v souladu se zákonem č. 253/2008 Sb. o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu. Dle uvedeného jsme oprávněni přezkoumat mj. původ peněžních prostředků na účtu. V souvislosti s výše uvedeným požadujeme v tuto chvíli po klientce prokazatelné doložení původu finančních prostředků na účtu (např. formou předložení relevantních dokumentů či jinou prokazatelnou formou).“*

Finanční arbitr také zjistil, že následně dopisem ze 17. 7. 2015 zaslaným prostřednictvím provozovatele poštovních služeb InSTITUTE Navrhovateli sdělila, že *„ČSOB v případě transakcí přikázaných z účtu výše uvedené klientky postupuje zcela v souladu s platnou legislativou, konkrétně v souladu se zákonem č. 253/2008 Sb. o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu. Na základě tohoto zákona je ČSOB vázána mlčenlivostí a není tak oprávněna sdělovat bližší informace. Jak již bylo uvedeno v odpovědi, kterou Vám zasílal pan ■ dne 09. 07. 2015 jako reakci na Vaši žádost o sdělení, pro uvolnění prostředků na účtu klientky požadujeme doklad(y), které prokazatelně doloží původ finančních prostředků na účtu (těmito doklady může být např. smlouva o prodeji nemovitosti, čestné prohlášení o původu prostředků, faktura za prodej zboží, apod.). Z dokladů, které klientka doložila (Formulář pro ohlášení peněžní hotovosti, Smlouva o zápůjčce), není původ peněžních prostředků patrný (uvedené doklady neprokazují původ prostředků a pro daný účel nejsou vyhovující).“*

Není ani pravda, že by finanční arbitr neposuzoval, *„jak InSTITUTE postupovala od 24.6.2015, resp. od 1.7.2015 a 2.7.2015 do 28.7.2015“*; finanční arbitr v podrobnostech odkazuje především na stranu 36 Nálezu, kde se náležitě postupem InSTITUTE v namítaném období zabýval.

Finanční arbitr upozorňuje na rozpory v tvrzeních Navrhovatele, když v řízení po vydání Nálezu Navrhovatel tvrdí, že *„Navrhovatelka byla tak od 24.6.2015, resp. od 1.7.2015 a 2.7.2015 do 28.7.2015 v nevědomosti, proč platební příkazy shora uvedené nebyly provedeny“*, zatímco v řízení před vydáním Nálezu tvrdí, že InSTITUTE byla *„od 24.6.2015 až do 17.7.2015 zcela pasivní“* a že dne 17.7.2015 *„teprve inSTITUTE specifikuje, jaké další listiny inSTITUTE požaduje. Z jakého důvodu tyto listiny inSTITUTE požaduje, však inSTITUTE nikdy řádně nezdůvodnila.“*

Finanční arbitr musí jako nedůvodnou odmítnout i námitku Navrhovatele, že nebyly naplněny skutkové okolnosti stanovené v § 15 odst. 1 zákona proti praní špinavých peněz pro odmítnutí provedení platebního příkazu.

Podle § 15 odst. 1 zákona proti praní špinavých peněz platí, že *„[p]ovinná osoba odmítne uskutečnění obchodu nebo uzavření obchodního vztahu v případě, že je dána identifikační povinnost podle § 7 odst. 1 nebo 2 a klient se odmítne podrobit identifikaci anebo odmítne doložit plnou moc podle § 8 odst. 3, neposkytne potřebnou součinnost při kontrole podle § 9, nebo z jiného důvodu nelze provést identifikaci anebo kontrolu klienta, anebo má-li osoba*

provádějící identifikaci nebo kontrolu pochybnosti o pravdivosti informací poskytnutých klientem nebo o pravosti předložených dokladů.“

Právní předpis tedy poskytovateli platebních služeb ukládá, aby od klienta vyžadoval předložení takových dokladů, ze kterých bude vyplývat původ peněžních prostředků a účel zamýšlených platebních transakcí a které budou mít i určitou kvalitu, resp. povinná osoba nebude mít pochybnosti o pravdivosti informací vyplývajících z těchto dokladů nebo pochybnosti o pravosti samotných dokladů.

Finanční arbitr ze skutkových okolností případů a shromážděných podkladů nezjistil, že by pochybnosti Instituce ve vztahu k dokladům předloženým Navrhovatelem nebyly neoprávněné, a to zejména proto, že vyplněný formulář pro ohlášení peněžní hotovosti ze dne 20. 6. 2015 se týká pouze částky 25.000.000 Kč a 100.000 eur [po přepočtu směnným kurzem, který vyhláší Česká národní banka, ke dni 1. 7. 2015 (27,245) celkem přibližně částky 27.724.500 Kč], zatímco celá částka Vkladu 1 a Vkladu 2 činí 30.002.000 Kč, nadto je tento doklad opatřen razítkem „CZ650000 CELNÍ ÚŘAD 15-06-2012 PRAHA RUZYNE“ a nemá žádnou časovou souvislost s Vkladem 1 a Vkladem 2, když z razítka třetí osoby, tedy celního úřadu, vyplývá, že se jedná o rok 2012.

Finanční arbitr setrvává na svém závěru, že Navrhovatel byl součinný pouze v tom smyslu, že předložil doklady, kterými se snažil doložit původ peněžních prostředků a účel zamýšlených platebních transakcí, tato součinnost však nebyla ve smyslu § 15 odst. 1 zákona proti praní špinavých peněz dostatečná k tomu, aby Instituci přiměla ke splnění povinnosti poskytovatele platebních služeb, tedy provedení Platební příkaz 1 a Platební příkaz 2.

Navrhovatel nemá pravdu ani v tom, že „na tyto listiny Instituce nikterak nereagovala“, když z průběhu vzájemné komunikace mezi Navrhovatelem a Institucí, kterou finanční arbitr pečlivě citoval v části 9.1 Nálezu označené jako Skutková zjištění, vyplynulo, že Instituce ve zprávě elektronické pošty ze dne 9. 7. 2015 v 14:29 hod. a v další komunikaci s Navrhovatelem ode dne 9. 7. 2015 opakovaně Navrhovatele upozorňovala, že postupuje podle zákona proti praní špinavých peněz, že jím dosud předložené dokumenty nejsou postačující a že je potřeba, aby předložil další dokumenty.

Pro úplnost pak finanční arbitr už jen dodává, a opakuje to, co již Navrhovateli vysvětlil v Nálezu, že zákon proti praní špinavých peněz v § 20 ukládá poskytovateli platebních služeb povinnost odložit provedení platebního příkazu a z povahy věci se může uplatnit pouze v případě, že poskytovateli platebních služeb povinnost platební příkaz provést vznikne. V případě Platebního příkazu 1 a Platebního příkazu 2 tuto povinnost Instituce neměla, naopak byla povinna oba platební příkazy odmítnout. V případě, že poskytovateli platebních služeb vznikne povinnost platební příkaz odmítnout provést, nepřipadá v úvahu odložení jeho provedení, resp. jeho pozdější provedení.

Finanční arbitr ani po posouzení námitek Navrhovatele nezjistil, že by ve věci rozhodl věcně nesprávně, ani že by Nález a řízení, které mu předcházelo, bylo v rozporu s právními předpisy. Na základě všech shora uvedených skutečností proto finanční arbitr zamítl námitky Navrhovatele a Nález potvrdil.

Poučení:

Rozhodnutí o námitkách je podle § 16 odst. 4 zákona o finančním arbitrovi konečné. Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručený nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci (v případě, že bylo vydáno rozhodnutí o námitkách, nabývá nález právní moci dnem doručení rozhodnutí o námitkách – pozn. finančního arbitra).

Podle § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), rozhodl-li správní orgán podle zvláštního zákona o sporu a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Podle § 247 odst. 1 občanského soudního řádu musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu.

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr

Doručuje se
Instituce – datová schránka 8qvdk3s
Navrhovatel – datová schránka zástupce ■

